

Ватрогасно - спасилачка јединица

Дан ватрогасно-спасилачких служби обележава се 7. новембра, у знак сећања на тај датум из 1834. године, када је министар унутрашњих послова, Ђорђе Протић, испуњавајући налог кнеза Милоша Обреновића, сачинио и потписао Уредбу о гашењу пожара, која представља основу за развој правне регулативе у тој области.

Историја

Добровољно ватрогасно друштво

Повремени пожари који су се јављали наметали су све чешћа размишљања да се и у граду на Дунаву организује противпожарна заштита. Тако је већ 1929. године основана Добровољна ватрогасна чета.

Новооснована ватрогасна чета имала је између 30 и 40 људи, углавном занатлија. Командир чете био је Светислав Марковић, звани Света „Бућа“, а подзаповедник је био Драгољуб Будимски, столар. Водник првог одељења био је Брана Мирковић, а другог Мила Јовановић, електричар, звали Миле Димин.

Добровољна автрогасна чета, основана 1929. године

Света Мирковић, заповедник чете, Драги Будимировић, подзаповедник, Брана Мирковић, водник, Мила Јовановић-Дима, водник, Бора Брас, Драгомир Живковић-Читак, Миле Динић-Бабин, Љубе Јосимовић-Цанин, Света Стојковић-Шиљко, Драгомир Стокић, Света Мишић Жути, Мића Анђелковић и Милутин Цвејић.

Од опреме чета је за гашење пожара имала једна кола са

моторном пумпом која су вукли коњи. Ту су биле и три ручне пумпе. Својим ватрогасцима, општина је обезбеђивала одело, лепу црну униформу. Чланови ватрогасне чете свакодневно су се смењивали на дежурству. Дежурало се од 20 до 01 час. Знак за узбуну била су црквена звона.

„Имали смо и своју блех музику коју смо купили од добровољних прилога и од прихода од забава које смо давали. Када би добро увежбани оркестар промарширао улицама, парадно одевен, цео град би био на ногама“, сећа се Драги Будимски.

Није ретка била појава да, када у датом тренутку нема коња, да су кола вукли сами ватрогасци. Била је то лепо увежбана екипа која је од самог оснивања задобила симпатије и наклоност својих суграђана.

Поред Светислава Марковића, који је био командир чете, секретар је био Света Стојковић-Шиљко, а благајник Мила Јовановић. У више наврат, на челу овог добровољног ватрогасног друштва били су Воја Васић, Ђурчија, Михајло Радосављевић, ужар и други.

И општина је сваке године у свом буџету предвиђала ставку за рад своје ватрогасне чете. Тако је 1936. године помоћ ватрогасној чети износила 2.000 динара, а исто толико је издвојено и наредне године. Ова помоћ није мала, када се има у виду да су друга друштва добила помоћ од највише 500 динара.

Вредно је напоменути да је за рад ватрогасне чете био заведен и посебан прирез кога су плаћали грађани. Тако се види да у предлогу буџета за 1937/38. годину постоји планирани приход од 600 динара за ватрогасну чету.

Исечак из књиге „Велико Градиште“ аутора Жарка Живановића.

Друштво данас

Ватрогасно-спасилачка јединица Велико Градиште

Ватрогасно-спасилачка јединица у Великом Градишту, у оквиру Сектора за ванредне ситуације Министарства унутрашњих послова Републике Србије, основана је 1980.године.

Јединица покрива територије општина Велико Градиште и Голубац, са око 690 км² површине. Тренутно у саставу има седморицу ватрогасаца спасилаца, а од опреме поседује два навална ватрогасна возила, два теренска возила и спасилачки чамац. Од стандардне опреме за гашење свих врста пожара, поседује и хидраулични алат за техничке интервенције у саобраћају, опрему за црпљење воде, за спашавање и рад на води, опрему за осветљење, као и опрему за спашавање из рушевина и са висина.

У току 2012.године, за време ванредне ситуације у нашој општини проузроковане снежним падавинама, припадници ове јединице су евакуисали и спасли 13 особа чији су аутомобили били завејани. Највећи шумски пожар на територији наше општине догодио се 2000.године, када је у реону Пескова изгорело око 700ха борове шуме.

Како ватрогасци спасиоци интервенишу у свим временским приликама и на сваком терену, указала се потреба за једним сигурним и јаким теренским возилом. Захваљујући разумевању локалне самоуправе, набављено је једно такво возило. Реч је о теренском возилу *Nisan Terano*, који може да превезе 7 путника и понесе сву опрему потребну за сваку врсту интервенције. Ово возило ће имати највећу примену приликом спашавања завејаних, али и болесних до којих не може стићи екипа Хитне помоћи, као и приликом саобраћајних незгода, у случају превоза повређених до најближе лекарске екипе.

